

биялъ, защото не можалъ да прави ружейни приеми и да ходи въ кракъ.

— Какъ можъ да ходя въ кракъ и да правя приеми, каза той, когато азъ съмъ постъпилъ едва преди нѣколко дена?

Азъ го пратихъ при ротния му командиръ. На другия денъ пѣтьомъ попитахъ поручикъ Живарева, който врѣменно командваше 1-ва рота, за жалбата на опълченеца Н.

— Разбира се, азъ оставихъ жалбата му безъ послѣдствие, ми отговори той. Неужели вий искате да туря фелдфебеля по долу и го накажа за единъ „паршивъ“ Българинъ? Тогава нѣма да имаме мира отъ жалбитѣ на този неблагодаренъ „дрянной“ народъ!... На този отговоръ азъ забѣлѣжихъ поручикъ Живареву, че той трѣбвало би да бѣде по деликатенъ и не напада, поне въ мое присѣтствие, тъй несправедливо народа, къмъ който принадлежва и азъ, слѣдователно, да не оскърбява националното чувство на своя другаръ по оружје.

— Това къмъ васъ се не отнася, ми отговори поручикъ Живаревъ небрежно. Вий сте Русски офицеръ!

Е, слѣдъ такъвъ отговоръ, върви и се расправяй! Впрочемъ, по нѣкой пѣть се распитваха обиденитѣ и побойницитѣ, но послѣднитѣ винаги излизаха прави, а първитѣ се наказваха. Даже сѣдебнитѣ разбирателства бѣха далеко не безпристрастни. Ето единъ отъ многото случаи, които показваха твърдѣ нагледно, до колко г. г. сѣдиитѣ бѣха проникнати въ своята сѣдейска обязаность съ чувствата на справедливостта.

Единъ денъ ефрейтора отъ 1-ва рота — Драченко — извежда К. Танасовъ и още одного опълченеца, недавно зачисленъ въ ротата, на единично обучение. Въ врѣме на маршируванието, Танасовъ никакъ не може да върви въ (ногу) кракъ; тогава Драченко налита на Танасова и, като му наниса нѣколко удара по врата, хваща му пушката и съ нея го тласва нѣколко пѣти. Танасовъ, безъ да продума дума, обръща се и си отива при палатката, като остава пушката си въ рѣцѣтъ на